

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/7/2016
Identifikačné číslo spisu: 3210010259
Dátum vydania rozhodnutia: 20.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Hatala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3210010259.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a členov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného J. Š. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 20. apríla 2017 v Bratislave dovolanie obvineného J. Š. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Romana Dulu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 20. marca 2013, sp. zn. 3 To 20/2013, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného J. Š. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 12. decembra 2012, sp. zn. 5 T 16/2010 uznal obvineného J. Š. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. v spojení s § 138 písm. h/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 3. januára 2010 v čase 15:45 hod. jazdil na vozidle značky Citroën Xsara Picasso s evidenčným číslom Y.-XXX-I. so spolujazdcami S. Š. a W. Š., po ceste U./XX smerom od Bánoviec nad Bebravou na Trenčín, kde sa v km XXX,XX nedostatočne venoval riadeniu vozidla, následkom čoho prešiel s vozidlom do protismeru, v ktorom v tom čase jazdil na vozidle značky Chrysler 300C s evidenčným číslom Z.-XXX-I. X. A. so spolujazdcami A. A., L. A. a D. A., ktorý sa pokúsil čelnej zrážke zabrániť tým, že strhol riadenie vozidla doľava, avšak zrážke sa mu už nepodarilo zabrániť a vozidlá sa zrazili pravými prednými časťami, čím porušil § 137 ods. 2 písm. c/, k/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom pri nehode došlo k ťažkému zraneniu poškodenej A. A., ktorá utrpela vyklbenie základného kĺbu palca ľavého chodidla a jeho I. priehlavkovopredpriehlavkového kĺbu, zlomeninu tela II. a III. predpriehlavkovej kosti ľavého chodidla s posunom, počínajúci poúrazový algoneurodystrofický Sudeckov syndróm ľavého chodidla s dobou liečenia v trvaní od 4. januára 2010 do 4. októbra 2010, pričom bola na obvyklom spôsobe života obmedzená po dobu 6 - 7 mesiacov, ktoré spočívalo v obmedzení pohybu a chôdze, ako aj k odkázanosti na pomoc inej osoby pri vykonávaní bežných hygienických úkonov a k zraneniu S. Š., ktorý utrpel otvorenú zlomeninu stehnovkej kosti vpravo s posunom, zlomeninu koncovej časti vretennej kosti vpravo s posunom, tržnej rane na hlave v oblasti brady, otras mozgu, zmliaždenia a podkožné

zakrvácania v oblasti brušnej dutiny a zmliaždenie pľúc vpravo s predpokladanou dobou liečenia v trvaní 5 mesiacov, pričom požitie alkoholických nápojov u vodičov zistené nebolo.

Za to okresný súd obvineného odsúdil podľa § 157 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 38 ods. 3 Tr. zák. a § 36 písm. j/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnástich) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil a stanovil mu skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyroch) rokov. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 38 ods. 3 Tr. zák. a § 36 písm. j/ Tr. zák. súd uložil obvinenému trest zákazu činnosti spočívajúcej vo vedení osobného motorového vozidla akéhokoľvek druhu vo výmere 6 (šiestich) rokov. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd odkázal poškodených s ich nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený J. Š. odvolanie, o ktorom Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozhodol rozsudkom z 20. marca 2013, sp. zn. 3 To 20/2013 tak, že ho podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. vo výrokoch o uloženom treste a zákaze činnosti zrušil a sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvineného odsúdil podľa § 157 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 38 ods. 3 Tr. zák. a § 36 písm. j/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil a stanovil mu skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 38 ods. 3 Tr. zák. a § 36 písm. j/ Tr. zák. súd uložil obvinenému trest zákazu činnosti spočívajúcej vo vedení osobného motorového vozidla akéhokoľvek druhu vo výmere 3 (troch) rokov.

Dňa 5. novembra 2015 bolo okresnému súdu doručené dovolanie obvineného J. Š. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Romana Dulu.

V dovolaní obvinený J. Š. uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. f/, g/ a i/ Tr. por., tzn. trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. f/ Tr. por. obvinený namietal, že poškodeným je aj jeho syn - S. Š.. Až z komunikácie s advokátom, ktorý ho zastupuje v dovolacom konaní zistil, že podľa § 211 ods. 1 Tr. por. bolo možné trestné stíhanie začať a v už začatom trestnom stíhaní pokračovať len s jeho súhlasom. V tejto súvislosti poukázal na § 9 ods. 1 písm. b/ Tr. por., ako aj na to, že podľa zápisnice o vylúčení z 24. septembra 2010 poškodený Š. nebol poučený, že na otcove trestné stíhanie sa vyžaduje jeho súhlas.

V rámci dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g/, i/ Tr. por. napádal zákonnosť znaleckého posudku Ing. Zdenka Pospíšila z pohľadu § 119 ods. 2 Tr. por. v spojení s § 145 ods. 1 Tr. por., § 2 ods. 10, ods. 12, ods. 19 Tr. por. Konkrétne uviedol, že znalec svoj posudok oprel o údajnú (ním svojvoľne) vykonanú ohliadku miesta dopravnej nehody, resp. o fotodokumentáciu pravej tyče riadenia, o ktorých ale neexistujú žiadne relevantné záznamy. Nie je jasné, na základe čoho urobil záver o absencii šmykových stôp na vozovke, keďže zo spisu ani zo znaleckého posudku nevyplýva, že by ktokoľvek skúmal stopy na vozovke. Fotodokumentácia bol robená za tmy, a preto tmavé stopy na vozovke mohli byť prehliadnuté. Okrem toho, na č. l. 199 sú viditeľné tmavšie šmuhy. Vyjadrenie znalca o absencii šmykových stôp nemožno považovať za dôkaz, ale za ničím nepodložené tvrdenie. Na pojednávaní 12. decembra 2012 znalec vyhlásil, že bol na mieste dopravnej nehody 3 dni po nehode, no v znaleckom posudku nie je ani náznakom spomenuté, že by znalec vykonával obhliadku miesta dopravnej nehody. Znalec prevzal všetky údaje z vyšetrovacieho spisu a sám zrejme urobil len fotografie č. 8 a 9 znaleckého posudku. Pritom úlohou znalca nie je zabezpečovať nové dôkazy, ale odborne vyhodnotiť údaje, vyplývajúce zo spisového materiálu. Okrem toho znalec prvýkrát spomenul, že mal byť na mieste nehody až takmer 2 roky od spracovania znaleckého posudku, aj to len za situácie, keď sa snažil vylúčiť názory druhého znalca. Po pojednávaní však Ing. Pospíšil Ing. Y. potvrdil, že v skutočnosti na mieste

nehody nebol. Tomu nasvedčuje aj skutočnosť, že znalecký posudok bol vypracovaný až 10 dní po nehode (13. januára 2010), čo vylučuje možnosť, že by 3 dni po nehode bol znalec na mieste nehody. Bez ohľadu na to, či Ing. Pospíšil na mieste nehody bol alebo nebol, zjavne vychádzal z absencie šmykových stôp, ktorá nie je preukázaná.

Ďalej obvinený znalcovi vyčítal, že sa vôbec nezaoberal expertným skúmaním zameraným na zistenie príčin odtrhnutia pravého predného kolesa s prerazením pneumatiky a neskúmal poškodené diely motorového vozidla. Pravá tyč riadenia mala byť podľa vyjadrenia znalca nafotená, avšak jej fotografie nie sú ani v znaleckom posudku, ani v spise. Nie je preto preukázaná ani ďalšia okolnosť, ktorá bola pri podávaní znaleckého posudku rozhodujúca, teda akým spôsobom bolo poškodené pravé predné koleso a súvisiace diely. Poukazoval aj na rozpor znalcov na hlavnom pojednávaní, týkajúce sa miesta poškodenia pravého predného kolesa (tzn. či došlo k zlomeniu tyče riadenie alebo k zlomeniu došlo na otoči za čapom riadenia). Keďže zo znaleckého posudku jednoznačne nevyplývalo, ktorá časť pravého kolesa bola odtrhnutá, nemohla byť vylúčená technická závada vozidla. Ďalej obvinený namietal, že jeho vyjadrenie o tom, že do protismeru začal prechádzať 10 - 15 m od druhého vozidla bolo preceňované. Na vzdialenosť sa ho prvýkrát pýtal prokurátor až 19. júna 2012, tzn. po viac ako 2,5 roka po dopravnej nehode, a je preto prirodzené, že si to nemusel presne pamätať. Okrem toho aj poškodení uvádzali diametrálne odlišné vzdialenosti medzi vozidlami, čo je taktiež úplne normálne, keďže pri takej rýchlosti (každé z áut išlo cca 90 km / h) vzdialenosť vnímajú ľudia veľmi subjektívne. Postačuje jedno žmurknutie a rozdiel vo vzdialenostiach mohol byť výsledkom reálneho popisu stavu. Poukázal aj na to, že vo veci boli vypracované znalecké posudky Ing. Pospíšila a Ing. Zimana, ktorých závery boli úplne odlišné, pričom súdy si bez presvedčivého odôvodnenia osvojili závery Ing. Zimana. Pritom po vykonaní znaleckého dokazovania Ing. Pospíšilom pripustili aj ďalší znalecký posudok Ing. Zimanom, z čoho možno vyvodíť, že súd zrejme mal nejaké pochybnosť o záveroch Ing. Pospíšila. Po doručení znaleckého posudku Ing. Zimana musela byť táto pochybnosť ešte znásobená, i napriek tomu, ako bolo uvedené, si súdy osvojili závery Ing. Pospíšila. S poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČSSR sp. zn. 4 Cz 13/82, R 11/1987 a R 6/1970 skonštatoval, že súdy dostatočným spôsobom nezdôvodnili, prečo sa priklonili k záverom Ing. Pospíšila, čím vykonané dôkazy vyhodnotili svojvoľne, v rozpore s § 1 a § 2 ods. 10 Tr. por.

Ďalej obvinený zopakoval, že znalecký posudok Ing. Pospíšila je svojvoľný a nepreskúmateľný, keďže bol vyhotovený v rozpore s § 17 ods. 3 písm. e/, ods. 6 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 382/2004 Z. z.“). V spojitosti s nálezom Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1012/07 dospel k záveru, že ak znalec skutočne vykonal obhliadku miesta dopravnej nehody, tak potom boli porušené práva obvineného na spravodlivé súdne konanie, keďže na tejto nebol prítomný ani on, ani jeho obhajca. Poukázal aj na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 299/06 a tvrdil, že viaceré skutkové tvrdenia znalca sú nepodložené a nepreskúmateľné, a teda ani záver znaleckého posudku nemôže byť pravdivý.

Vzhľadom na vyššie uvedené obvinený dovolaciemu súdu navrhol, aby vyslovil, že v konaní pred krajským a okresným súdom bol porušený zákon v § 1 Tr. por., § 2 ods. 4, ods. 7, ods. 9, ods. 10, ods. 12, ods. 19 Tr. por., § 119 ods. 2 Tr. por., § 145 ods. 1 Tr. por., § 154 Tr. por., § 9 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a § 211 ods. 1 Tr. por., aby oba rozsudky zrušil, a aby okresnému súdu prikázal vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

Dňa 30. novembra 2015 sa k podanému dovolaniu vyjadрила prokurátorka Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou (ďalej len „prokurátorka“) tak, že obvinený bol trestne stíhaný a napokon odsúdený za ťažkú ujmu na zdraví, ktorú pri nehode utrpela spolujazdkyňa v oproti idúcim vozidlo značky Chrysler 300 C A. A. V prípade, ak by mal byť obvinený odsúdený aj za ublíženie na zdraví jeho syna, potom by právna kvalifikácia bola rozšírená aj o § 157 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. v spojení s § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák., čo sa nestalo. Zranenia, ktoré utrpel S. Š. sú súčasťou skutkovej vety len kvôli tomu, aby skutok obsahoval čo najpresnejší opis skutkového deja a spôsobených následkov, a to tak, aby nemohlo dôjsť k jeho zámene.

Pokiaľ ide o snahu spochybňovať závery znalca Ing. Pospíšila, prokurátorka uviedla, že s viacerými argumentmi sa súdy opakovane zaoberali a vysporiadali sa s nimi. Poukázala pri tom na skutočnosť, že účelom dovolacieho konania je výlučne náprava mimoriadne závažných pochybení súdov nižšieho stupňa, pričom odvolací súd z úradnej povinnosti preskúmal aj existenciu prípadných dovolacích dôvodov a žiadne takéto nezistil. Ustanovenia Trestného poriadku upravujúce postup pri znaleckom dokazovaní porušené neboli, keďže znalec bol do konania riadne pribratý uznesením, odpovedal na výlučne skutkové otázky, k svojim záverom dospel na základe dôkazných materiálov zabezpečených v trestnom konaní a tieto aj náležite vysvetlil. Okrem toho, napadnutý znalecký posudok nebol jediným dôkazom, jeho závery korešpondujú s ďalšími dôkazmi - najmä s výpoveďami svedkov, poškodených, zápisnicou o obhliadke miesta dopravnej nehody, závermi znaleckého posudku z odvetvia zdravotníctva, správou autorizovaného predajcu značky Citroën atď.

Na podklade uvedeného prokurátorka navrhla dovolaciemu súdu podané dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

K vyjadreniu prokurátorky sa 23. decembra 2015 vyjadril obvinený tak, že S. Š. bol v procesnom postavení poškodeného, čo jasne potvrdzujú listiny produkované vyšetrovateľom, obžaloba, ale aj zápisnice z hlavných pojednávaní. Obvinený bol odsúdený aj za ublíženie na zdraví jeho syna, a to napriek tomu, že sám nedal súhlas s otcovým trestným stíhaním. Na tomto nič nemení ani možná nesprávna právna kvalifikácia skutku. Pokiaľ ide o konkrétne pochybenia v znaleckom dokazovaní, prokurátorka k nim nezaujala stanovisko, a to napriek tomu, že sa k nim nevyjadril ani prvostupňový, ani odvolací súd. Znalecký posudok bol pritom rozhodujúcim dôkazom obžaloby, pretože v ňom Ing. Pospíšil vylúčil technickú poruchu vozidla.

Dňa 9. marca 2016 bolo okresnému súdu doručené podanie označené ako „Doplnenie dovolania“, v rámci ktorého obvinený uviedol, že Ing. Pospíšil bol do konania pribratý až 13. januára 2010, keď si prevzal uznesenie. Uvedená skutočnosť potvrdzuje, že do tohto momentu znalec nemohol byť nijako činný a ak aj vykonal nejaké dokazovanie (napr. obhliadku miesta nehody), nebol na to oprávnený. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. septembra 2013, sp. zn. 1 Sžd 12/2014 zopakoval, že s odstupom viac ako 2,5 roka už nemožno preceňovať ním vyslovený odhad o vzdialenosti vozidiel pri prechádzaní do protismeru.

Dňa 7. apríla 2016 sa k podanému dovolaniu vyjadril poškodený S. Š. tak, že sa s ním v plnej miere stotožnil. Dodal aj, že s trestným stíhaním svojho otca nikdy v minulosti nedal a ani momentálne nedáva súhlas.

Dňa 12. apríla 2016 sa k dovolaniu obvineného vyjadrili poškodení X. A. a A. A. tak, že s ním nesúhlasia a súdu navrhli, aby dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c/ Tr. por., alternatívne zamietol podľa § 392 ods. 1 Tr. por.

S prihliadnutím na poslednú vetu § 211 ods. 1 Tr. por. namietli, že v trestnom konaní boli poškodení aj oni a súhlas na trestné stíhanie dali. Zopakovali, že auto prechádzalo do protismeru plynule, bez známk brzdenia, a teda bez šmyku. Zdalo sa, že vodič dostal mikrosprávok. Poukázali o. i. na to, že stav pneumatík bol podľa dodatku k znaleckému posudku Ing. Pospíšila dobrý, životnosť 80 %, pričom pravá predná pneumatika bola prerazená cez behúň. Pneumatika musela byť prepichnutá ostrým predmetom - s najväčšou pravdepodobnosťou pri náraze do protiidúceho vozidla. Ďalej zdôraznili, že znalecký posudok vypracovaný Ing. Zimanom bol vypracovaný na objednávku obvineného, v čase, keď už vozidlo nebolo k dispozícii, nakoľko obvinený ho dal v máji 2010 zošrotovať. Závery znalca Ing. Zimana Ing. Pospíšil na hlavnom pojednávaní spochybnil, keď vysvetlil, že ak by došlo k poškodeniu pravej strany vozidla, bola by príbrzdená pravá strana, čiže vozidlo by bolo nutne ťahané doprava. Poukázali aj na správu spoločnosti Citroën, kde sa konštatuje, že samovoľná vnútorná korózia materiálov a následné vytvorenie praskliny a lomu dielu je vzhľadom na použitý materiál nepravdepodobná. Po odpojení tiahla riadenia vplyvom fyzikálnych síl a negatívnej geometrie by predné koleso bolo vytočené

do strany, na ktorej sa nachádza (pravé doprava, ľavé doľava).

Dňa 10. augusta 2016 sa k doplneniu dovolania obvineného vyjadrila prokurátorka tak, že napadnuté rozsudky sú vo všetkých svojich výrokoch zákonné a dôvodné. Uznesenie podľa § 142 ods. 1 Tr. por. o pribratí Ing. Pospíšila do konania bolo vydané policajtom 5. januára 2010. S poukazom na § 142 ods. 3 Tr. por. v spojení s § 185 ods. 6 Tr. por. uviedla, že sťažnosť proti uzneseniu o pribratí znalca nemá odkladný účinok a uznesenie je tak predbežne vykonateľné. Pokiaľ sa teda znalec ešte pred prevzatím uznesenia zúčastnil potrebných úkonov, v žiadnom prípade to nemôže spôsobiť nezákonnosť znaleckého dokazovania. Záverom prokurátorka dodala, že skutočnosť, že súdy nižšieho stupňa si neosvojili hodnotenie dôkazov podľa predstáv obvineného, nenapĺňa žiaden dovolací dôvod.

Dňa 27. marca 2017 bol spis riadne predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného J. Š. i predložený spisový materiál a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), prostredníctvom zvoleného obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Zároveň ale zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na verejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Pokiaľ ide o námietku obvineného týkajúcu sa neprípustnosti trestného stíhania podľa § 9 ods. 1 písm. f/ Tr. por. v spojení s § 211 ods. 1 Tr. por., najvyšší súd na ňu v zmysle § 371 ods. 4 Tr. por. prihliadať nemohol, keďže obvinenému bola známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom. Na tomto závere nič nezmení ani tvrdenie obvineného, že na neprípustnosť trestného stíhania bol upozornený až obhajcom v dovolacom konaní, resp. že poškodený v zápisnici o výsluchu nebol poučený o možnosti nesúhlasiť s otcovým trestným stíhaním. Pre aplikáciu § 371 ods. 4 Tr. por. je rozhodná vedomosť obvineného o existencii skutkových okolností spôsobilých naplniť dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až g/ Tr. por. Ak obvinený od začiatku trestného stíhania vedel, že poškodeným je aj jeho syn, nie je dôležité (o to viac, že v celom prípravnom, ako aj súdnom konaní bol zastúpený obhajcom), kedy mu právne následky predmetnej okolnosti boli obhajcom vysvetlené.

Odhliadnuc od toho, súhlas poškodeného S. Š. na trestné stíhanie jeho otca (obvineného) ani nebol potrebný. V predmetnej trestnej veci boli okrem S. Š. aj iní poškodení (X. A. a A. A.), ktorí vo vzťahu k obvinenému neboli osobami, ktoré by v postavení svedka mali právo odmietnuť voči nemu vypovedať. Ustanovenie § 211 Tr. por., ktoré prelamuje zásadu oficiality a legality orgánov činných v trestnom konaní (ďalej len „OČTK“) (§ 2 ods. 5, ods. 6 Tr. por.) sa vzťahuje len na vymedzené trestné činy, ktoré boli spáchané (výhradne) voči osobám, ktoré môžu odoprieť výpoveď a aj to za predpokladu, že nedošlo k špecifickému, spravidla závažnejšiemu následku (§ 211 ods. 2 Tr. por.). Keďže v danom prípade medzi poškodenými figurovali aj osoby, ktoré vo vzťahu k obvinenému odoprieť výpoveď nemohli, nebol ne/súhlas poškodeného Š. pre OČTK a súdy relevantný v tej časti skutku, v rámci ktorej sa postihovalo konanie voči ostatným poškodeným. S ohľadom na to, že zranenia poškodených boli spôsobené tým istým konaním obvineného (tým istým skutkom) a právna kvalifikácia skutku podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. v spojení s § 138 písm. h/ Tr. zák. sa odvíjala od ťažkej ujmy na zdraví, ktorá bola spôsobená poškodenej A. A., je zrejmé, že k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. f/ Tr. por. dôjsť nemohlo.

Vo vzťahu k námietkam obvineného týkajúcich sa nezákonného znaleckého posudku Ing. Pospíšila, najvyšší súd v prvom rade uvádza, že tieto, i keby sa zakladali na pravde, neboli spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. Naplnenie predmetného dovolacieho dôvodu možno skonštatovať len v tom prípade, ak s prihliadnutím na vykonané dokazovanie možno bezpečne ustáliť, že takto nezákonne získaný/vykonaný dôkaz bol pre posúdenie skutku podstatný. Inými slovami, nie každý nezákonný postup OČTK a súdov v procese dokazovania, je spôsobilý naplniť predmetný dovolací

dôvod. V posudzovanom prípade dovolací súd upozorňuje, že o vine obvineného nesvedčili len závery znaleckého posudku Ing. Pospíšila (dokonca ani znalecký posudok Ing. Zimana, ktorý si dal vyhotoviť obvinený nedospel k úplne odlišným záverom, lež záver Ing. Pospíšila o nesprávnej technike jazdy obvineného formuloval ako jednu z dvoch možných vysvetlení dopravnej nehody), ale aj znalecký posudok MUDr. Gyttmenta, a predovšetkým výpovede manželov A., zápisnica o obhliadke miesta činu, správa spoločnosti Citroën atď., ktorých zákonnosť žiadnym spôsobom zo strany obvineného spochybňovaná nebola (k tomuto vid' uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tz 10/2001, ktoré bolo zverejnené aj v ZSP pod č. 53/2002).

Navyše obvineným formulované námietky ani z väčšej časti k uplatnenému dovolaciemu dôvodu nesmerovali. V podstatnej časti totiž obvinený spochybňoval závery a nie zákonnosť samotného dôkazného prostriedku (napr. posudok Ing. Pospíšila bol vypracovaný povrchno, pre svoje závery nemal dostatočný podklad v spise, k poškodeniu pravého predného kolesa muselo dôjsť inak, súdy bez dostatočného zdôvodnenia uverili znaleckému posudku Ing. Pospíšila a nie znaleckému posudku Ing. Zimana, na mieste činu sa mohli nachádzať stopy po brzdení atď.). Tieto námietky však majú celkom zjavne skutkový charakter a ich relevanciu tak najvyšší súd podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. časť za bodkočiarkou, preskúmať nemôže.

S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel najvyšší súd k záveru, že žiaden z uplatnených dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. f/, g/ a i/ Tr. por. naplnený nebol, a preto podané dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. na verejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.